

[Connie Hedegaard]

gende person- og erhvervsskatter. Og vi skal og må have smidiggjort de mange systemer, vi har opbygget i fællesskabet, men hvoraf mange nu er forældede.

Faktisk er valget temmelig enkelt: Løser vi ikke disse problemer, vil vi heller ikke være i stand til at opretholde vores høje velfærd. Skal de grundlæggende værdier, som vi jo alle sætter højt i det danske samfund, bevares, kræves der mere af os i disse år, end at vi hver især varetager snævre gruppeinteresser.

Faktisk burde samarbejdet nu også være nemmere end for blot et par år siden. Ikke mindst glæder vi os i Det Konservative Folkeparti over, at den socialdemokratiske analyse af Danmarks problemer mere og mere ligner den borgerlige regerings, selv om konklusionerne unægtelig stadig er lidt forskellige. Men erkendelserne begynder altså at være fælles gods.

Tilsvarende er der sket en udvikling hos arbejdsmarkedets parter. Fagbevægelsen synes at bevæge sig mere og mere væk fra tidligere tiders næsten dogmatiske tro på, at nominelle lønstigninger var enhver fagforeningsleders største succes. En voksende ansvarlighed hos arbejdsmarkedets parter i forhold til samfundsøkonomien er vel et af de bedste udgangspunkter for de igangværende politiske forhandlinger.

Her havde jeg så tænkt mig at sige noget om hr. Svend Aukens forsonlige tone, men det ville vel trods alt være at stramme velviljen lige voldsomt nok, selv om der dog er sket visse redaktionelle ændringer i forhold til hr. Svend Aukens tale fra sidste år.

Politiske stemninger er jo en mærkelig størrelse. Siger stemningen, at det går godt, ja, så godtager de fleste det, og omvendt: når stemningen står på »dårlig«, går det også ufatteligt dårligt.

Men stik imod den almindelige stemning i øjeblikket er der faktisk også lyspunkter i dansk økonomi. Vi er ved at være inde i en ny vækstperiode. Vel har borgerlige regeringer i de sidste år måttet tage mange ubehagelige og upopulære initiativer, men vi ser faktisk nu, at det også har virket. Eksporten er inde i en gunstig udvikling, og udviklingen ser ud til at ville fortsætte også i de kommende år. Vore markedsandele forøges, og da det faktisk er lykkedes at holde forbruget i ro samtidig med, at indkomsterne er steget svagt, bliver opsparings-

kvoten for i år større end forventet. Det er altså ikke jammer alt sammen.

Også mange af vore mål for den offentlige sektor er nået, og flere skal nås i det folketingsår, der nu er begyndt.

Især ser vi i den konservative folketingsgruppe frem til et intensivt arbejde med afbureaukratiseringen. Det kan lyde ironisk, at der skal en mængde lovforslag til – 66, bebuder regeringen – for at gennemføre afbureaukratisering, men vi har altså i dag en masse love, som har opbygget for stive og for uigennemsigtige systemer og arbejdsgange i den offentlige sektor.

I et demokrati må det være helt grundlæggende, at den enkelte borger har rimelige forudsætninger for at trænge igennem over for fællesskabets institutioner og myndigheder. Kun ved mindre bureaukrati og mere gennemskuelige processer kan flere selv skaffe sig indblik og overblik og derved forventes at spille mere aktivt med i forhold til det offentlige.

Således handler afbureaukratiseringsbestrebelserne altså også om at styrke borgernes rettigheder i forhold til systemerne. Men selvfølgelig står også ønsket om en mere fleksibel og også gerne en både mindre og billigere offentlig sektor højt på den konservative ønskeseddel, hvorfor vi vil appellere om større fordomsfrihed, når det gælder om at tage stilling til, hvilke opgaver det offentlige bør løse.

Hvad vi har været vant til at fællesskabet – det offentlige, de andre – tager sig af, er altså ikke for os et tilstrækkeligt argument. Den slags konservatisme overlader vi gerne til andre.

Men heldigvis er der jo bevægelse i forstokketheden. Sammenligner man f.eks. debatten i dag om, hvordan vi bedst løser en række sociale opgaver, med debatten for bare et par år siden, vil man se, at et af de største resultater af 7 års skiftende borgerlige regeringer er, at der også på venstrefløjen, ja selv i Socialdemokratiet, er sket nogle grundlæggende holdningsændringer.

Se f.eks., hvordan firkløverregeringens fællesgodsoplæg blev modtaget dengang i 1987, hvor det blev afvist som reaktionært og asocialt, mens det faktisk nu er de samme tanker, som gennemføres i en mængde også socialdemokratiske styrede kommuner ude omkring.

Velfærd er ikke kun et spørgsmål om økonomi. Det er også et spørgsmål om, at børnefamilier har valgfrihed i forhold til, hvilken pas-